

נושא העבודה

הגנה על צנעת הפרט

תאריך: 2.1.2017

העבודה מוגשת בחסות העמותה של

נוער שוחר משפט עברי

הקדמה אישית

הנושא שלי בעבודה הוא הגנה על צנעת הפרט. נושא זה חשוב כיוון שכל אחד צריך להכיר ולדעת את הזכויות המגיעות מהחברה, מהמדינה וכו..

אני בחרתי בנושא זה כיוון שחשוב לי להכיר את הזכויות האלה וזה דבר שמאוד מעניין ומסקרן אותי, וכדי שאני יוכל ללמוד בהרחבה את הנושא, להעמיק וללמוד את כל מה שכלול בחוק זה.

תוכן ענייניים

4.....	מבוא
	הגנה על צנעת הפרט במשפט העברי
5-7	היזק ראייה.....
8.....	יחסיותה של הזכות.....
	הגנה על צנעת הפרט במשפט הישראלי
9.....	חקיקה ישראלית.....
10-12.....	פסקי דין.....
13-14.....	הספרות המשפטית הישראלית.....
15-16.....	תופעת השיימינג מול צנעת הפרט.....
17.....	השוואה בין המשפט הישראלי למשפט העברי.....
18.....	ביבליוגרפיה.....

מבוא

הזכות הגנה על צנעת הפרט מאפשרת לאדם מרחב פרטי פיזי או וירטואלי הנתון לשליטתו, מתוך ההכרה כי ישנם תחומים בחיי אדם שאינם אמורים להיות ברשות הרבים ללא הסכמתו המפורשת. הזכות לפרטיות היא חלק מזכויות האדם הטבעיות, להן זכאי כל אדם באשר הוא, משום שכל אדם זקוק לפרטיות על מנת לפתח ולממש את האוטונומיה שלו כפרט. הפרטיות מאפשרת לאדם לחיות את חייו ללא חשיפה, התערבות או חדירה לחייו ולשלוט על מידת החשיפה של חייו בהתאם לרצונו.

מקובל לראות בזכות זו אחת משתי נגזרות של הזכות לכבוד (נגזרת נוספת היא הזכות לשם טוב - לשון הרע) אך יש הרואים בה זכות עצמאית. כך או כך, מדובר בזכות יסוד, המוגנת באמנות ובהסכמים בינלאומיים, כמו גם בחקיקה בישראל ובעולם. מרבית החוקים בעולם מגבילים את הפרטיות כאשר היא מתנגשת בזכויות ובאינטרסים ציבוריים אחרים, כמו למשל: חופש הביטוי, חופש המידע, זכות הציבור לדעת, ביטחון ציבורי ואף מיסוי (תחום המחייב לרוב גילוי של מידע על הכנסות או רווחים אישיים).

לעתים אנשים בוחרים לוותר על פרטיותם, משיקולים מגוונים, דוגמת הטבות פוטנציאליות שעשויות לצמוח מכך (כמו פרסום או כסף).

בעבודה אני ידבר על החוקים שכוללים בהגנה על צנעת הפרט, על פסקי דין ועל הספרות המשפטית בנושא במשפט הישראלי, נראה גם איך פועלים כאשר הזכות לצנעת הפרט מתנגשת עם זכויות אחרות ונראה גם את החוקים של צנעת הפרט במשפט העברי.

השאלה המשפטית היא עד כמה אנשים זכאים לצנעת הפרט?

הגנה על צנעת הפרט במשפט עברי

במשפט העברי השמירה על זכות לפרטיות מתבטאת בשבחם של ישראל בעיני בלק. עיקרון זה בא מתוך הסעיף הראשון של החוק הגנה לפרטיות "לא יפגע אדם בפרטיות של זולתו ללא הסכמתו". האיזון בין עיקרון הפרטיות לבין עקרונות יסוד אחרות, פעמיים רבות נקבע שזכויות היסוד הם לא זכויות מוחלטות וכל אחת מהזכויות צריכה לעמוד מול זכויות אחרות. על פי וילק¹, חופש הביטוי היא לא זכות מוחלטת, ולפעמים זכותו של איש ציבור לפרטיות גוברת על זכות זו. לכן, אסור לערוך הפגנה קרוב ממש לבית של איש ציבור רק באזור הרחוק משם.

האיזון בין הזכות לפרטיות, לחיים שלווים לבין חירות ההפגנה הוא איזון אנכי-לא מדובר בזכויות שמעמדם שווה אלא בזכות אחת לפרטיות הגוברת על חופש ההפגנה וזה אפילו שההפגנה קטנה, שקטה ולא המונית.

עקרון השמירה על הפרטיות הוא עקרון דומיננטי ביותר ביחס לעקרונות וזכויות אחרות.

היזק ראייה

במשפט העברי יש סוגיות רבות שבהן בא לידי ביטוי מעמדה החשוב של הזכות לפרטיות, הן במישור של "סור מרע ועשה טוב" - החובה למנוע מלכתחילה פגיעה בזכות הפרטיות - הן במישור הענישה שלאחר מעשה. כך, לדוגמה, נאמר במשנה :

"לא יפתח לחצר השותפין פתח כנגד פתח וחלון כנגד חלון. היה פתחו או חלונו קטן - לא יעשנו גדול; אחד - לא יעשנו שניים"
"(מסכת בבא בתרא, פרק ג, משנה ז)

¹ וילק בג"ץ 93/2481 דין נ' וילק ואח, פ"ד מח (2) 456

התלמוד שואל :

מנהני מילי [=היכן מקורם של דברים אלה]? אמר רבי יוחנן, דאמר
קרא [=הפסוק]: 'וישא בלעם את עיניו וירא את ישראל שכן
לשבטיו'. 'מה ראה? ראה שאין פתחי אוהליהן מכוונין זה לזה.
אמר: ראויים הללו שתשרה עליהם שכינה (בבא בתרא ס ע"א)

והסביר הרשב"ם² בפירושו לתלמוד שאיסור פתיחת פתח חדש הפונה לחצרו של
חברו (או אפילו לחצר המשותפת לשניהם) בא למנוע "היזק ראייה", כלומר
פגיעה בצנעת הפרט של הזולת. מן המשנה עולה שהפגיעה בפרטיות הנגרמת
כתוצאה מפתיחת חלון לחצר המשותפת אינה נזק מוחלט אלא רק נזק יחסי. זו
הסיבה שאין דרישה לסתום חלון קיים, אף אם היה גדול, אלא נאסר רק לפתוח
חלון או להגדילו. אם החלון היה קיים עוד לפני שהגיעו שכנים למקום, אין
השכנים יכולים להכריח את בעל החלון לשנות את מצבו לרעה, אלא עליהם
להישמר מפני הפגיעה בפרטיותם, וכפי שמסכם הרמב"ם את ההלכה:
מי שהיה לו חלון בכותלו, ובא חברו ועשה חצר בצדו, אינו יכול לומר
לבעל החלון: סתום חלון זה, כדי שלא תביט בי, שהרי החזיק בעל החלון
בהיזק זה (רמב"ם, הלכות שכנים, פרק ז, הלכה א.).

נשאלתהשאלה, מה דינו של אדם שפתח חלון שלא כדין, בניגוד להוראות החוק, אך שכניו
לא מיחו בידו: האם העברין קונה גם הוא "חזקה" בחלון ושכניו מנועים מלהעלות טענות
נגדו גם בעתיד?

בשאלה זו נחלקו חכמי המשפט העברי. הד לשתי השיטות העיקריות בדן זה מצאנו

² רשב"ם, בבא בתרא נט ע"ב, ד"ה "לא יפתח".

בהגהותיו של הרמ"א, ר' משה איסרליש³ ל"שולחן ערוך". לפי גישה אחת, ה"התיישנות" ו"תורת השתק" אינן חלות במקרים של פגיעה בפרטיות שלא כדין, ולכן בכל שלב - אפילו לאחר כמה שנים - יוכל הניזוק לתבוע את הסרת המפגע. לפי גישה שנייה, יש להבחין בשיעור הפגיעה בפרטיות: כאשר מדובר בפגיעה רבתי, חמורה בהיקפה, כגון פתיחת "פתח"⁴

לא חלים דיני ההתיישנות ודיני השתק. לא כן כשהיקף הניזוק קטן יותר, כגון בפתיחת "חלון" גרידא .

ר' יהושע ולק כ"ץ (פולין, המאה ה"ז), בעל הפירוש ספר מאירת עיניים לשולחן ערוך, מעיר שלדעת המחמירים, הוא הדין גם אם ויתר התובע שנפגע על פרטיותו בשעתו במפורש ולפני עדים. והנימוק לכך הוא, שלפי גישה זו, הפגיעה בפרטיות אינה רק מטרד שהאדם מוסמך לוותר עליו, אלא יש בה משום איסור שאינו מוסמך לוותר עליו. לשון אחר: איסור הפגיעה בפרטיות הוא קוגנטי, ואי אפשר להתנות עליו. לעומת זאת, דעת המקלים רואה את הפגיעה בפרטיותו של אדם כנזק בלבד, מטרד, וכמו כל נזק, זכותו של הנפגע להסכים לו. אמנם כשהנזק חמור ובלתי נסבל, יכול השכן לחזור בו מן הוויתור, ולומר: "סבור הייתי לקבל, ואיני יכול לקבל."

על פי המשפט העבר זכות האדם לפרטיות כוללת לא רק שאסור לאף אדם להיכנס לרשות היחיד ללא הסכמת היחיד, אלא גם אסור להשקיף על האדם ממקומו.

עד שנחקק חוק הגנה לפרטיות⁵ התלבטו השופטים אם ניתן להגן מפני "היזק ריאה" עפ"י דיני נזיקין⁶

³ רמ"א, חושן משפט, סימן קנד, סעיף ג. וראה סיכום מפורט של השיטות השונות ב"בית יוסף" על ספר הטורים, שם.

⁴ ה"פתח" משמש בתלמוד כאב טיפוס להיזק ראייה חמור ומובהק, ואילו ה"חלון" משמש כאב טיפוס להיזק ראייה קל ביחס.

⁵ חוק הגנת הפרטיות, התשמ"א 1981 - ספר החוקים התשמ"א, עמ' 128.

⁶ ראה: פסק הדין של בית המשפט המחוזי בבאר שבע, ע"א (ב"ש) 35/73 שוורץ נ' נחום, פ"מ תשל"ה (2) 320; ג' קלוגמן, "על 'היזק הראיה'", עיוני משפט ה (תשל"ו-תשל"ז), עמ' 425-439.

הגנה על צנעת הפרט במשפט העברי

יחסיותה של הזכות

בכל מקום שיש התנגשות בין אינטרס היחיד לאינטרס הרבים, יש לבחון את מידת הפגיעה בכל אחד מהם ולנסות למצוא את האיזון הראוי. וכך פסק הרמב"ם :

אחד מן השותפין שביקש לפתוח לו חלון בתוך ביתו לחצר, חברו מעכב עליו, מפני שמסתכל ממנו. ואם פתח - יסתום. וכן לא יפתחו השותפין בחצר פתח כנגד פתח בית או חלון כנגד חלון. **אבל פותח אדם לרשות הרבים פתח כנגד פתח וחלון כנגד חלון, מפני שאומר לו: הריני כאחד מבני רשות הרבים שרואין אותך.**

הווי אומר: זכותו של היחיד לפרטיות אין בה כדי לשלול מן הרבים את זכותם להשתמש ברשות הרבים, אף על פי שהם עוברים מול חלונו של היחיד ופוגעים בפרטיותו בהכרח. במקרה זה, האינטרס של הרבים גובר על האינטרס של היחיד, והיחיד צריך להישמר מפני היזק ראייתם של העוברים ושבים. עובדה זו היא המתירה לשכן שממול לפתוח "פתח כנגד פתח וחלון כנגד חלון". יחד עם זאת זכותו של השכן שממול מסויגת, כפי שמוסיף הרמב"ם :

ואף על פי כן לא יפתח אדם חנות כנגד פתח חצרו של חברו, שזה **היזק קבוע תמיד**. שהרי בני רשות הרבים עוברים ושבים, וזה [בעל החנות] יושב בחנותו כל היום ומביט בחצר חברו.

לשון אחר, הפגיעה החולפת בפרטיותו של אדם הנגרמת על ידי העוברים ושבים ברשות הרבים אינה מצדיקה פגיעה קבועה בפרטיותו על ידי שכנו על ידי פתיחת חנות מולו.

בס"ד

הגנה על צנעת הפרט במשפט הישראלי

חקיקה ישראלית:

חוק יסוד כבוד האדם וחירותו:

כל אדם באשר הוא מקבל זכויות יסוד כיוון שמכירים בערך של האדם, בקדושה של חיי האדם ובהיותו אדם חופשי, ועל המדינה להכיר בזכות זו ולהעניק אותה לכל אדם. אסור לפגוע בחייו, בגופו, ברכושו ובכבודו של האדם באשר הוא אדם ללא הבדל דת, גזע ומין. אסור להגביל את חירותו של האדם ע"י כליאה או בדרך אחרת.

חוקי הגנת הפרטיות:

כל אדם זכאי לחיות את חייו בפרטיות ואסור להיכנס לרשותו ללא הסכמתו. אסור לערוך חיפוש ברשותו של היחיד, על גופו ועל כליו. אדם לא יפגע בפרטיות של זולתו ללא הסכמתו. אסור לפרסם או למסור דבר שהושג תוך כדי פגיעה בפרטיות של היחיד. אסור לפרסם או להעתיק מכתב או כתב אחר שלא נועד לכך ללא רשות הכותב. אסור להשתמש בשם של האדם /בכינוי/בתמונתו/בקולו כדי להשיג רווח.

פגיעה בפרטיות חלה במקרים הבאים:

- בילוש או התחקות אחרי אדם שעלולים לגרום להטרדה
- האזנת סתר

- צילום של אדם כאשר הוא ברשות היחיד
- פרסום תמונות של אדם בפומבי העלולות לגרום להשפיל או לבזות את האדם.

בס"ד

הגנה על צנעת הפרט במשפט הישראלי

פסק דין ראשון:

הנאשם והמתלוננת הם שכנים הגרים בבית אחד מול השני ומרפסת דירת הנאשם צופה אל המרפסת של דירת המתלוננת.

טענות הנאשם הם סביב נושאי הרעש והריח המגיעים מהכלב של המתלוננת הגרה עמה בדירה.

טענות המתלוננת שהנאשם פגע בפרטיות שלה כאשר התחקה אחר פעולותיה באמצעות צילום כדי להטרידה ובנוסף הנאשם הסיג גבול כאשר נכנס לרשות היחיד של המתלוננת, למרפסת שלה.

גזר הדין על המתלוננת:

- 15000 קנס
- המתלוננת חויבה בהוצאות בית משפט בסך 5000
- על המתלוננת לדאוג שבשעות המנוחה בין השעה שתיים לארבע הכלב לא ינבח ויפריע ואם הוא ינבח המתלוננת תצטרך להוציא את הכלב מהבניין עד שיפסיק לנבוח.

גזר הדין על הנאשם:

נפסק שהנאשם ישוחרר בתנאים הבאים :

- אסור על הנאשם ליצור קשר עין עם המתלוננת.
- על הנאשם להפקיד עירבון של 7000 שקל במזומן.
- על המשיב לחתום על התחייבות עצמית של 10000 שקל.
- תחתם ערבות צד ג של 10000 שקל.

הגנה על צנעת הפרט במשפט הישראלי

פסק דין שני:

נאשם בן 26 הטריד טלפונית שלוש קטינות התקשר אליהם שוב ושוב, שוחח עימם, דרש מהן פרטים אישיים כמו: גילם, שמם, מקום מגוריהם ועוד., כמו כן הנאשם אמר כלפיהן אמירות פוגעניות, ובכך פגע בפרטיות של הקטינות.

הסנגור טען שהעבירות בהם הורשע הנאשם הם לא עבירות על חוק העונשין וכי מודבר בעבירות פחות חמורות שהם הטרדות טלפוניות ופגיעה בפרטיות.

הנאשם הודה בכל העבירות והתחרט על מעשיו וכך לא היה צורך בעדותם של ילדים בני שבע עד תשע שהיו צריכים להעיד בתיק זה.

הנאשם לוקח אחריות על המעשיים שלו אבל מתחנן בפני בית במשפט לקבלת עזרה אך תחינות לא נענות.

הסנגור אומר כי בתום זמן ריצוי העונש יקבל הנאשם פנייה לקבלת עזרה פסיכיאטרית וכי הוא מודע שמצבו הנפשי מידרדר. ואף אמו של הנאשם פנתה לקבלת יעוץ מפסיכיאטר.

לאור כל הדברים שנאמרו לעיל נגזר על הנאשם:

- שמונה חודשי מאסר בפועל
- עשרה חודשי מאסר בתנאי

הגנה על צנעת הפרט במשפט הישראלי

הספרות המשפטית הישראלית:

ה"הפתעונת" והמצלמה הנסתרת: על עיתונות, פרטיות, סקרנות ומציצנות:

המאמר עוסק בנושא זכויות מתנגשות בין זכות העיתונות וזכות הציבור לדעת לבין הזכות ההגנה על הפרטיות.

המאמר קובע קביעות חשובות ע"י השופטת מרים בן פורת ומציג תרומה לסוגי החופשים הללו, בהקשר של הגבלת החדירה לפרטיות ע"י התקשורת.

בשנת 1982 חברה בעלת מוניטין רב בציבור עורכת מחקרים על בתי עסק ובסוף המחקר נותנת לבעל העסק תעודה שמנפיקה ערך כלכלי, ועסקים שנבחרו שמחו להתהדר בתעודות אלו ושילמו לחברה עבור הזכות לעשות כן.

כמה ימים לאחר שהעניקה החברה את תעודת העסק המובחר לבית העסק המובחר, קיבלה החברה הזמנה להשתתף בתכונת "כולבוטק". לפי דבריו של מנהל החברה בפגישה לפני השידור הוסבר להם שההשתתפות שלהם תכלול התייחסות לשתי תלונות לשני בתי עסק ובנוסף יהיה גם הפתעונת חסרת חשיבות. לאחר זמן מה נודע למנהל החברה כי הכתבה תעסוק בטענה שהחברה שלו מחלקת תעודות "העסק המובחר" פועלת עבור בצע כסף, כלומר בית עסק שישלם לחברה סכום כסף הכי גבוה הוא בית העסק אשר "יזכה" לתעודה.

בגלל הזמן הקצר לא היה לחברה יכולת לברר את העניין ולהגיב בצורה נורמאלית, ועל כן הגיב בצורה ספוטניית וכעבור שעה שמנהל החברה רצה להוסיף מידע חשוב לכתבה, סירב עורך התכנית בטענה שהתכנית סגורה ולא ניתן טכנית להקליט מחדש

החברה עשתה הכול כדי למנוע את שידור הכתבה הם הגישו עתירה לבג"ץ שטענתם הייתה שמפיקי התכנית פעלו באופן פלילי, צילומים והקלטות סתר תוך פגיעה בפרטיות בסופו של דבר בקשת החברה נדחתה אך בסיום שידור הכתבה יינתן הזדמנות למנהלי החברה להסביר את עמדתם.

הפסק דין

בשלב הדיונים השופטת ידעה כי המידע שברשות "כולבוטק" הוא נכון ויחד עם זאת ידעה השופטת שמידע זה הושג תוך פגיעה בפרטיות של החברה אך פגיעה זו לא כללה חדירה לרשות היחיד לכן נדרשה השופטת לעשות שיכלול ואיזון זכויות, איזה זכות גוברת חופש הציבור לדעת וחופש העיתונות או זכות הפרטיות ולאחר בחינה מדוקדקת של העקרונות הוחלט כי הזכות הגוברת היא חופש העיתונות כפי שנאמר במאמר - יש לאינטרס הציבורי חשיבות מרכזית, הדוחה מפניה, במקרים רבים ובתחומים שונים, את ההתחשבות בפרטיות הנפגע. לפיכך, אם אין לציבור אינטרס לדעת, אסור לפרסם דבר הפוגע בפרטיות⁷ של האדם. המסקנות

החשובות העולות מהמאמר מכיוון שתוכן הכתבה אמת ותוצאות החקר הם בעלות חשיבות ציבורית בולטת, "כולבוטק" פעלה נכון אפילו שפגעה בזכות לפרטיות של החברה ע"י האזנת סתר ומצלמות נסתרות כיוון שמעשיהם תרמו מידע רלוונטי להבנת התנהגותם של אנשי החברה.

⁷ שם, בע"מ 684 ראו גם o.1981 18 'לחוק הגנת הפרטיות, התש"מ

הגנה על צנעת הפרט במשפט הישראלי

תופעת השיימינג מול צנעת הפרט:

אחד הנושאים הרגישים שהתעצם בעידן האינטרנט הוא הפרטיות. פרטיותם של תלמידים חייבת להישמר בבית הספר ובגנים על ידי מפקחים, מנהלים, רכזים, גננות, מורים ואנשי תמיכה וסיוע במוסדות חינוך וגם אתרי האינטרנט של המוסד חייבים להיות מוגדרים כך שימשיכו לשמור על הכללים של שמירה על פרטיותו של הילד. אתרי אינטרנט חשופים לכל ועל כן יש לבחון צפיה בחומרים מסוימים על פי הרשאות הניתנות רק למי שמוסמך לצפות בהם. שמות של תלמידים ופרטי התקשרות עמן יכולים במקרים מסוימים לגרום לנזק ולכן יש לשקול אם לפרסם אותם בכלל או רק לאחר הרשאות מתאימות. רשת חברתית מקומית, קבוצה או פורום בית ספרי נדרשים להיות מנוהלים על ידי אדם מטעם מוסד הלימודים שכן כללי התנהגות ושיח נדרשים להתקיים גם בהם ועל כן קיימת חשיבות להכשרת אנשי הצוות במוסד הלימודים לניהול ותחזוקת המערכות המשמשות את התלמידים, חומר שאינו חוקי המתפרסם באתר עלול לגרום נזק לשם הטוב של ילדים ולמוניטין של עובדי מוסד הלימודים ולמוסד עצמו. מידע מאובטח המוגן סיסמא ומאפשר גישה לפרטי תלמידים כמו ציונים והערכות לימודיות הוא לגיטימי לאחסון והצגה למורשים בכך אך מעלה שאלות בדבר היכולת לפרוץ למאגר מידע המכיל מידע כזה והנזק שעלול להיגרם כתוצאה מחשיפת המידע. הנזק הפוטנציאלי מעלה שאלה גדולה יותר - איזה מידע ראוי להישמר ולהיות מאוחסן על גבי שרתי מוסד הלימודים. סיכומי שיחות עם יועצת או פסיכולוגית יכולים לכלול פרטים אישיים במיוחד שחשיפתן יכולה להוות פגיעה ממשית בשם הטוב ובדכות לפרטיות של תלמיד או התלמידה.

הזכות לפרטיות יכולה להתנגש עם זכות הציבור לדעת או עם חופש הביטוי. סביר שרובנו נתקלנו בדוגמא הזו כאשר הקלדנו שם של אדם במנוע חיפוש ומצאנו תוצאות של פסקי דין. בחוק המרשם הפלילי קיימות מגבלות האוסרות על גופים שונים בקבלת מידע על אדם שהורשע בפלילים וזאת במטרה להגן על יכולתו של אדם ששילם את חובו לחברה

להשתקם ולהשתלב בחזרה לדרך חיים נורמטיבית. יחד עם זאת, עקרון פומביות הדין וכן שקיפות וחוק חופש המידע מביאים להנגשת המידע המצוי בידי הרשויות ועדיין, במקרים מסוימים ראוי ואף חובה להגביל את הנגשת ופרסום המידע על מנת לא לפגוע בפרטיות של אדם.

בעידן שבו הסביבה הדיגיטלית היא השלטת וחופש הביטוי וחופש המידע הן הזכויות הדומיננטיות, קיים איום מתמיד על הפרטיות. טעויות של אנשי אבטחת מידע, הגדרות שגויות או פעולה ללא מחשבה של המשתמש יכולות להפוך מידע רגיש של אדם פרטי או של מספר לא מבוטל של אנשים לחשוף לעיניי כל. מידע שעלה על ידי אדם מועבר לאחסון על גבי שרתי החברה מספקת השירותים והוא בעל פוטנציאל להימצא שם לעולמי עד מאותו הרגע. אין עוד לאדם שליטה על המידע גם אם הוא נגיש ונוצרת אצלו האשליה כי בשל העובדה כי מתאפשר לו לבצע פעולות על המידע כמו צפייה, עריכה, מחיקה ושיתוף – הוא הבעלים של המידע ושולט בנעשה איתו. הקושי להסיר כתם בעקבות מידע מן העבר שעלה בתוצאות החיפוש מעלה את השאלה האם ראוי מעתה לשקול ביתר זהירות כל מידע שעולה לרשת? האם לא מדובר בזהירות יתר? האם כך אנו פועלים גם במרחב הפיסי? האם כאנשים פרטיים יש לנו סיכוי להילחם מול התופעה של ויתור על פרטיות או אולי אם רצוננו לחיות בסגנון של המאה ה-21 אנו מחויבים לויתור על הפרטיות? ייתכן כי לא נמצא תשובה לחלק מהשאלות והמציאות הטכנולוגית תזמן לנו שאלות חדשות בקרוב אך המודעות לנושא תעזור לנו להתנהל באופן אחראי יותר וכך נוכל גם להדריך את הצעירים לעשות.

השוואה בין המשפט העברי למשפט הישראלי

כפי שראינו גם המשפט העברי וגם המשפט הישראלי מתיחסיים רבות לנושא הגנה על צנעת הפרט, מה החוקים הכוללים בנושא זה? מהי פרטיות? מה הגבולות של פרטיות האדם? ועוד..

אך כאשר הזכויות מתנגשות המשפט העברי והישראלי חולקים אחד על השני- כאשר הזכות לפרטיות מתנגשת עם זכות הציבור לדעת או עם זכויות אחרות, על פי המשפט העברי הזכות לפרטיות גוברת ועל פי המשפט הישראלי הזכות של הציבור לדעת גוברת על הזכות לפרטיות.

המשפט העברי דן רבות בנושא של היזק ראייה, שאסור לאדם אפילו להשקיף על אדם אחר ממקומו, לעומת המשפט הישראלי במייחס לנושא זה חשיבות נמוכה מזו של המשפט הישראלי.

ביבליוגרפיה

חקיקה

חוק הגנת הפרטיות התש"מ-1981

פסיקה

ת"א 18081-12-12 כחל גרעין נ' עדנה סיגורה

ת"א 51582-05-10 חליחל ואח' נ' אחמד מחמוד ואח'

ספרות המשפטית

בג"ץ 259/84 מ.י.ל.ן – מכון ישראלי למוצר ולעסק הנבחר בע"מ נ' רשות השידור

משפט עברי

רמב"ם ורשב"ם